

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 82.643 van 4 oktober 1999
in de zaak A. 84.325/IX-1845.**

In zake : Marc VERHAMME,
die woonplaats kiest bij
advocaten E. GILLET en B. LAMBRECHT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brand Whitlocklaan 30

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat D. VAN HEUVEN,
kantoor houdende te KORTRIJK,
Koning Leopold I-straat 19.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Marc VERHAMME
op 25 mei 1999 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van het ministerieel
besluit van 27 april 1999 waarbij hem de tuchtstraf van
het ambtshalve ontslag wordt opgelegd;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoek-
schrift, waarbij dezelfde verzoeker de vernietiging
vordert van hetzelfde besluit;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 2 juli 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 september 1999;

Gehoord het verslag van voorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LAMBRECHT, die verschijnt voor verzoeker, van advocaat L. DEPRÉ, die loco advocaat E. GILLET eveneens verschijnt voor verzoeker, en van advocaat D. VAN HEUVEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat om de ernst der annulatiemiddelen na te gaan, het zinvol is deze middelen te toetsen aan het overzicht van het procedureverloop dat in het aangevochten besluit gegeven wordt en aan de motieven van de getroffen maatregel zoals die in dat besluit zijn verwoord; dat daarom dat besluit volgenderwijs wordt geciteerd :

"overwegende dat de Heer Marc VERHAMME, inspecteur bij de buitendiensten van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat op 3 maart 1998 zonder toelating, tijdens de diensturen zijn bureel verlaten heeft; dat hij tijdens deze afwezigheid een drankgelegenheid bezocht heeft; dat hij na dit bezoek door de politie van Hasselt dronken aangetroffen is op de openbare weg en door hen opgepakt is; dat hij in het commissariaat ter ontnuchtering opgesloten is; dat de politie proces-verbaal opgemaakt heeft wegens openbare dronkenschap; dat de Procureur des Konings deze zaak om opportuniteitsredenen geseponeerd heeft;

overwegende dat betrokkene op 6 maart 1998 door zijn sectiechef gehoord werd over zijn afwezigheid op 3 maart 1998;

overwegende dat betrokkene op 10 juli 1998 door de Hoofdcommissaris over deze feiten gehoord werd;

overwegende dat het proces-verbaal van dit verhoor op 13 juli 1998 aan de Heer VERHAMME overgemaakt werd en dat betrokkene met ingang van die dag over zeven dagen beschikte om dit proces-verbaal terug over te maken, getekend en eventueel met een schriftelijke nota indien hij bezwaren naar voren wenste te brengen;

overwegende dat de Heer VERHAMME het proces-verbaal op 13 juli 1998 ondertekend en terug overgemaakt heeft zonder enige bezwaren naar voren te brengen;

gelet op de nota van 24 november 1996 waarbij een aantal specifieke dienstonderrichtingen aan de Heer VERHAMME opgelegd werden;

overwegende dat betrokkene op 3 maart 1998 zijn bureel tijdens de diensturen verlaten heeft zonder de toelating van zijn sectiechef, alhoewel hem dit voordien duidelijk opgelegd was in de bovenvermelde nota van 24 november 1996;

gelet op het ministerieel besluit van 20 augustus 1998 waarbij aan de Heer VERHAMME de tuchtstraf van de blaam opgelegd werd omdat betrokkene op 24 september 1997 en 10 oktober 1997 tijdens de diensturen zonder toelating zijn bureel verlaten heeft om telkens aangetroffen te worden in een drankgelegenheid, alhoewel hem dit duidelijk verboden was ingevolge de onderrichtingen van de nota van 24 november 1996;

overwegende dat betrokkene niettegenstaande de lopende procedure voor het opleggen van de tuchtstraf van de blaam met feiten die zich op 3 maart 1998 hebben voorgedaan in herhaling gevallen is;

gelet op het ministerieel besluit van 25 juli 1995 waarbij na het gemotiveerd advies van de Raad van Advies die gezeteld heeft op 26 april 1995, de volgende straffen aan betrokkene werden opgelegd : de straf van de tuchtschorsing van zes maanden, tijdens deze periode werd de wedde van de Heer VERHAMME met 20 % verminderd; de verplichting een medische behandeling te volgen waarover betrokkene éénmaal per maand moest rapporteren aan zijn oversten; na afloop van de tuchtschorsing werd betrokkene bij tuchtmaatregel overgeplaatst naar Hasselt; de Heer VERHAMME werd er tevens schriftelijk voor gewaarschuwd dat een zwaardere straf opgelegd kan worden, indien hij in de toekomst blijk geeft van ernstige tekortkomingen in de uitoefening van zijn professionele plichten, afbreuk doet aan de waardigheid van het ambt van inspecteur bij de Veiligheid van de Staat, de goede werking van de dienst verstoort of nalaat zijn ambt op loyale en integere wijze uit te oefenen;

gelet op het voorlopig voorstel voor het opleggen van de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege dat de Hoofdcommissaris van de Veiligheid van de Staat op 17 juli 1998 aan de Administrateur-generaal over-

gemaakt heeft en waarvan de Heer VERHAMME op 17 juli 1998 kennisgenomen heeft waarin de Hoofdcommissaris meldt dat niettegenstaande de herhaaldelijke waarschuwingen en aanmaningen betrokkene zich nog steeds niet verbeterd heeft en nog geen werk gemaakt heeft van zijn drankprobleem; dat de Hoofdcommissaris meent dat de Heer VERHAMME de kansen niet gegrepen heeft om te bewijzen dat hij nog diensten kan verlenen aan de Veiligheid van de Staat; dat betrokkene bijgevolg zijn plaats niet meer kan hebben in deze dienst en dat daarom het ontslag van ambtswege de aangewezen tuchtstraf is;

gelet op het met redenen omkleed voorstel van de Administrateur-generaal voor het opleggen van de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege van 24 december 1998 dat op dezelfde dag betekend werd aan betrokkene;

overwegende dat de Heer VERHAMME ingevolge de nota van 24 december 1998 van de Administrateur-generaal over een redelijke termijn beschikte om zijn opmerkingen schriftelijk over te maken;

overwegende dat de heer VERHAMME in zijn nota van 5 januari 1999 stelt dat zijn sectiechef plichtsbewust en terecht nota's tegenover hem opgesteld heeft en dat hij het ingevolge zijn overplaatsing naar Hasselt omwille van dagelijkse lange verplaatsingen fysisch en moreel zwaar te verduren heeft;

gelet op de nota van 12 januari 1999 van de Administrateur-generaal aan de Secretaris-generaal houdende het gemotiveerd voorstel waardoor de zaak aanhangig werd gemaakt bij de Raad van Advies van de buitendiensten van de Veiligheid van de Staat overeenkomstig de artikelen 25 en 29 van het hogervermeld koninklijk besluit van 29 april 1966;

overwegende dat betrokkene bijgestaan door zijn advocaten op 11 maart 1999 over zijn verklaringen gehoord werd tijdens de zitting van de Raad van Advies;

overwegende dat de verdediging aanvoert dat betrokkene in Hasselt niet gewenst was en dat hij voor elke kleine tekortkoming opmerkingen kreeg;

overwegende dat de verdediging stelt dat in 1998 evaluatieverslagen opgesteld werden over de Heer VERHAMME om een negatief beeld op te hangen in het kader van een bevorderingsprocedure maar anderzijds ook stelt dat deze verslagen daarom niet foutief zijn;

overwegende dat de verdediging de tekortkomingen in deze verslagen nuanceert;

overwegende dat de verdediging aanvoert dat de Heer VERHAMME een ziek man is die zich moet laten verzorgen en daarom vraagt om hem in disponibiliteit te plaatsen; dat betrokkene als alleenstaande zijn werk niet kan verliezen; dat hij zijn twee kinderen en zijn moeder financieel nog steunt;

overwegende dat de Raad oordeelt

- dat de ten laste gelegde feiten zijn : verlaten zonder toelating van het bureel tijdens de diensturen, dronkenschap op de openbare weg;
- dat de ten laste gelegde feiten niet betwist worden;
- dat de Heer VERHAMME reeds in 1995 voor de Raad van Advies verschenen is voor meerdere vastgestelde tekortkomingen;
- dat sommige van deze feiten dezelfde zijn;
- dat ingevolge deze verschijning voor de Raad van Advies bij ministerieel besluit van 25 juli 1995 tuchtstraffen opgelegd werden naast de verplichting om een medische behandeling te volgen omwille van een drankprobleem en een ernstige waarschuwing gegeven werd dat indien betrokkene in de toekomst blijk geeft van ernstige tekortkomingen in de uitoefening van zijn professionele plichten, afbreuk doet aan de waardigheid van het ambt van inspecteur bij de Veiligheid van de Staat, de goede werking van de dienst verstoort of nalaat zijn ambt op loyale en integere wijze uit te oefenen, een zwaardere straf opgelegd kan worden;
- dat de feiten waarvoor de Heer VERHAMME bij ministerieel besluit van 20 augustus 1998 een blaam werd opgelegd, wijzen op een nog steeds bestaand drankprobleem;
- dat de beoordeling van de Heer VERHAMME niet eenzijdig gebeurd is, dat zich in het dossier ook positieve elementen bevinden, nl. de vaststelling van zijn sectiechef dat de beperkte administratieve taken die aan de Heer VERHAMME opgelegd worden, door betrokkene correct uitgevoerd worden;
- dat het feit dat betrokkene geen taken die behoren tot de functie van inspecteur uitoefent te wijten is aan zijn eigen manier van ambtsuitoefening;
- dat betrokkene trouwens zelf vraagt om een administratieve functie uit te oefenen in een andere afdeling;
- dat m.b.t. het onderbreken van de evaluatie opgemerkt dient te worden dat dit het geval geweest is voor meerdere leden van de buitendiensten die zich in een bepaalde administratieve stand bevonden en dat voor hen deze evaluatie heropgestart is zodra de regelgeving dit toeliet en dat er dus geen ongelijke behandeling gebeurd is voor de Heer VERHAMME;
- dat ten laste van de Heer VERHAMME ernstige tekortkomingen vastgesteld zijn in de uitoefening van zijn ambt en dat hij door zijn manier van optreden ernstig afbreuk heeft gedaan aan de waardigheid van zijn ambt waardoor hij schade heeft toegebracht aan de dienst;
- dat in het verleden maatregelen opgelegd werden aan betrokkene die gepaard gingen met voorwaarden die door betrokkene niet werden nageleefd;
- dat uit het dossier blijkt dat voor het opstarten van deze procedure, meerdere waarschuwingen en onderrichtingen aan de Heer VERHAMME werden gegeven;

- dat de ten laste gelegde feiten van die aard zijn dat een tuchtstraf zich opdringt;

- dat samen met deze tuchtstraf de nodige sociale omkaderingsmaatregelen aan betrokkene moeten geboden worden;

gelet op het unaniem advies dat op 18 maart 1999 door de Raad van Advies werd uitgebracht om aan de Heer VERHAMME de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen;

gelet op het feit dat de Heer VERHAMME op 22 maart 1999 kennisgenomen heeft van het gemotiveerd advies van de Raad van Advies; dat bij toepassing van artikel 31 van het bovenvermeld koninklijk besluit van 29 april 1966 het advies werd overgemaakt aan de Minister;

overwegende dat overeenkomstig de artikelen 10, § 1 en 11, § 1 van het bovenvermeld koninklijk besluit van 2 oktober 1937 de ten laste gelegde feiten een ernstige tekortkoming betekenen in de uitoefening van de professionele plichten in hoofde van de Heer VERHAMME; dat hij ernstig afbreuk heeft gedaan aan de waardigheid van het ambt van inspecteur bij de Veiligheid van de Staat en hierdoor de reputatie van het bestuur in opspraak heeft gebracht; dat tenslotte betrokkene de goede werking van de dienst verstoord heeft;

overwegende dat betrokkene de vertrouwensband die tussen hem en de overheid bestaat, verbroken heeft omdat hij zijn ambt niet op loyale en integere wijze uitgeoefend heeft onder het gezag van zijn hiërarchische meerderen met inachtnaam van de van kracht zijnde wetten en reglementeringen en de richtlijnen van de overheid waarvan hij afhangt";

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat verzoeker zijn eerste annulatiemiddel neemt uit de schending van artikel 6 EVRM en het beginsel van de redelijke termijn, uit de schending van artikel 81, § 5, van het koninklijk

besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel en uit de afwezigheid, het foutief karakter of de onvolledigheid van de motivering,

doordat, eerste onderdeel, er tussen de feiten, die zich voordeden op 3 maart 1998, en de tuchtbeslissing, genomen op 27 april 1999, bijna veertien maanden verliepen, hoewel het gaat om zeer eenvoudige feiten die buiten een verhoor op 10 juli 1998 geen enkele onderzoeksdaad vereisten en er nadien meer dan negen maanden zijn verlopen, waarvan meer dan vijf (tussen 17 juli 1998 en 24 december 1998) waarin er niets is gebeurd,

en doordat, tweede onderdeel, in het disciplinair dossier geen beslissing is opgenomen waaruit blijkt dat de disciplinair bevoegde overheid, in casu de minister van Justitie, besloten heeft een tuchtprocedure te starten, wat met toepassing van artikel 81, § 5 voormeld, dient te gebeuren binnen zes maanden na de feiten,

en doordat, derde onderdeel, voor het geval er zou van uitgegaan worden dat de tuchtprocedure werd gestart op het ogenblik dat de zaak, door middel van het gemotiveerd voorstel dat de administrateur-generaal op 12 januari 1999 aan de secretaris-generaal heeft gericht, aanhangig werd gemaakt bij de raad van advies, dit geschiedde meer dan zes maanden na de feiten van 3 maart 1998 en deze feiten dus als verjaard moesten worden beschouwd;

2.1.1. Overwegende dat in logica het tweede onderdeel van het middel vóór het eerste onderdeel bekeken moet worden; dat, immers, als de daartoe bevoegde overheid de tuchtprocedure niet heeft doen starten, die procedure in rechte gewoon geen aanvang heeft genomen, zodat de vraag of die procedure onredelijk lang heeft geduurd (eerste onderdeel van het middel) niet aan de orde kan komen;

Overwegende dat wanneer de minister van Justitie is wat verzoeker "de disciplinair bevoegde overheid" noemt, dat waar is in die zin dat hij, blijkens artikel 24 van het koninklijk besluit van 29 april 1966 betreffende de leden van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat, de overheid is die beslist over het opleggen van een tuchtstraf; dat verzoeker echter geen tekst aanwijst waaruit blijkt dat de minister ook moet beslissen over het starten van een tuchtprocedure en al evenmin aantoont hoe zulks uiteraard zo is;

Overwegende dat het tweede onderdeel niet ernstig is;

2.1.2. Overwegende dat krachtens het door verzoeker geschonden genoemde artikel 81, § 5, van het statuut van het Rijkspersoneel de tuchtprocedure alleen betrekking kan hebben op feiten die zich hebben voorgedaan of zijn vastgesteld binnen een termijn van zes maanden voorafgaande aan de datum waarop de procedure wordt ingesteld;

Overwegende dat de tuchtprocedure als ingesteld moet worden beschouwd op het ogenblik dat de bevoegde overheid duidelijk de intentie laat blijken dat betrokkene zich voor de tuchtprocedure moet verantwoorden met het oog op het nemen van een tuchtsanctie; dat te dezen als zodanig in aanmerking moet worden genomen de brief van 6 juli 1998 waarbij de hoofdcommissaris van de Veiligheid van de Staat verzoeker uitnodigt voor het verhoor van 10 juli 1998 "in het kader van een tuchtprocedure die tegen U ingesteld wordt", welke tuchtprocedure "wordt gestart omwille van de feiten die zich op 3 maart 1998 hebben voorgedaan";

Overwegende dat uit het bovenstaande volgt dat, om de ernst van het eerste onderdeel van het middel te beoordelen, men dient na te gaan, niet of -stelling

van verzoeker- de veertien maanden tussen 3 maart 1998 en 27 april 1999 de redelijke termijn overschrijden, maar wel of de negen maanden tussen 6 juli 1998 en 27 april 1999 de redelijke termijn overschrijden;

Overwegende dat in het algemeen beschouwd een termijn van negen maanden voor het opleggen van een tuchtstraf niet als onredelijk lang kan worden beschouwd; dat te dezen verzoeker weliswaar wijst op het op het eerste gezicht moeilijk te aanvaarden hiaat tussen het voorlopig voorstel van tuchtstraf van 17 juli 1998 en het voorstel van tuchtstraf van 24 december 1998; dat de chronologie van het verloop van de procedure zoals die blijkt uit de uiteenzetting gegeven in het aangevochten besluit, echter moet doen aannemen dat het hiaat te verklaren is doordat met het voortzetten van de tuchtprocedure in de onderhavige zaak werd gewacht totdat de eerdere tuchtprocedure die is uitgelopen op de blaambeslissing van 20 augustus 1998, was afgesloten; dat het in de rede ligt dat wanneer tegen een ambtenaar een tuchtprocedure lopend is, op het resultaat van die procedure wordt gewacht vooraleer een nieuwe tuchtprocedure voortgang te doen vinden;

Overwegende dat het eerste onderdeel niet ernstig is;

2.1.3. Overwegende dat in 2.1.2. is gezien dat kan worden aangenomen dat de tuchtprocedure is aangevat op 6 juli 1998; dat het derde onderdeel dus in zijn uitgangspunt niet ernstig is;

2.1.4. Overwegende dat het eerste middel in geen van zijn onderdelen ernstig is;

2.2. Overwegende dat in het tweede middel verzoeker aanvoert dat niet blijkt dat de bestreden

beslissing genomen is door de minister aangezien deze ze niet ondertekend heeft;

2.2.1. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de minister het bestreden besluit wel degelijk ondertekend heeft;

Overwegende dat het middel niet ernstig is;

2.3. Overwegende dat als derde middel verzoeker de schending aanvoert van de bepalingen van de artikelen 28 en 30 van het voornoemde koninklijk besluit van 29 april 1966, van de afwezigheid van motivering en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, doordat de motivering van het advies van de raad van advies slechts een stijlformule is waar het de meningen van de verschillende leden betreft;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker zelf zijn middel slechts aanvoert voor het geval "... uit de notulen (mocht) blijken dat de individuele leden van de Raad van Advies, en meer in het bijzonder de heer VAN NUFFEL, niet uitdrukkelijk en individueel hun mening aangaande de voorgestelde tuchtsanctie te kennen hebben gegeven, en deze mening ook hebben gemotiveerd ..."; dat uit de notulen van de vergadering van de raad van advies veeleer het tegenovergestelde blijkt, wat klaarblijkelijk moet verklaren dat ter terechtzitting verzoeker op het middel niet formeel aandringt;

Overwegende dat het middel niet ernstig is;

2.4. Overwegende dat verzoeker zijn vierde middel neemt uit de schending van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 10, § 1, en 11, § 1, van voornoemd koninklijk besluit van 2 oktober 1937, en uit "de afwezigheid, het foutief karakter of de onvolledigheid

van de motivering"; dat hij argumenteert : de verwerende partij heeft beslist de zware straf van ontslag van ambtswege op te leggen hoewel ze wist dat verzoeker aan de ziekte van drankzucht leed; hij heeft nooit de eer en de reputatie van de dienst geschaad "zodat in werkelijkheid zijn drankprobleem als enige oorzaak van de bestreden beslissing moet worden beschouwd"; om in het belang van haar diensten te remediëren aan een dergelijke ziekte beschikt de verwerende partij over een hele reeks ordemaatregelen, zoals bijvoorbeeld de disponibliteit "zodat het een manifeste beoordelingsfout is om een maatregel te nemen uit de disciplinaire categorie";

2.4.1. Overwegende dat het feit dat een ambtenaar aan drankzucht lijdt, het bestuur niet belet hem een zware tuchtstraf op te leggen wanneer het met ernst kan stellen dat hij schuld heeft aan die drankzucht; dat dit in het bestreden besluit wordt gesteld en dat verzoeker het niet weerlegt;

Overwegende dat wie de overwegingen in het bestreden besluit leest en de stukken van het administratief dossier consulteert, het als een pure bewering moet afdoen dat verzoeker nooit de eer en de reputatie van de dienst heeft geschaad en dat bijgevolg zijn drankprobleem als de enige oorzaak van de bestreden beslissing moet worden beschouwd;

Overwegende dat aan de ambtenaar die schuld heeft aan zijn gedrag een tuchtmaatregel kan worden opgelegd ook als zijn bestuur het bij een ordemaatregel zou kunnen laten; dat de Raad de discretionaire keuze die het bestuur heeft gemaakt alleen dan onwettig zou kunnen bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid inging; dat te dezen zulks niet het geval lijkt te zijn;

Overwegende dat het middel niet ernstig is;

2.5. Overwegende dat verzoeker als vijfde middel de schending aanvoert van het beginsel "non bis in idem"; dat volgens hem hij tweemaal werd gestraft voor dezelfde tekortkoming, namelijk zijn drankprobleem; dat hij stelt dat hij daarvoor reeds op 20 augustus 1998 een blaam heeft opgelopen en dat er zich sindsdien geen nieuwe feiten hebben voorgedaan die een tuchtstraf kunnen rechtvaardigen zodat het ambtshalve ontslag essentieel voorkomt als een tweede sanctie voor dezelfde tekortkoming;

2.5.1. Overwegende dat de bestreden sanctie gesteund is op feiten die zich hebben voorgedaan op 3 maart 1998 terwijl de sanctie van 20 augustus 1998 feiten bestrafte die zich hadden voorgedaan op 24 september 1997 en op 10 oktober 1997; dat weliswaar de feiten van 3 maart 1998 een zekere gelijkenis vertonen met die van 24 september 1997 en 10 oktober 1997, maar dat, verre van een nieuwe tuchtstraf in de weg te staan, zulks het bestuur met recht tot de in het bestreden besluit gemaakte overweging kon brengen "dat betrokkene niettegenstaande de lopende procedure voor het opleggen van de tuchtstraf van de blaam met feiten die zich op 3 maart 1998 hebben voorgedaan in herhaling gevallen is"; dat ook in het tuchtrecht het in herhaling vallen als een verzwarende omstandigheid kan worden aangemerkt;

Overwegende dat het middel niet ernstig is;

2.6. Overwegende dat verzoeker als zesde middel aanvoert dat de materiële en de formele motiveringsplicht werden geschonden,

doordat, eerste onderdeel, de motivering dat de evaluatie voor meerdere leden van de buitendiensten werd onderbroken en werd heropgestart zodra de regelgeving dat toeliet en er zodoende geen ongelijke behandeling van verzoeker is geweest, niet kan doorgaan voor

een adequaat antwoord op het bezwaar dat hij had geuit, namelijk dat de evaluaties voor drie jaren ineens retroactief werden toegekend, waarmee hij immers in hoofdzaak wilde wijzen op een intentie van zijn superieuren om hem te treffen, en ook wou wijzen op het feit dat de evolutie van zijn tuchtdossier wellicht anders geweest zou zijn "als deze geforceerde kristallisatie van beweerde tekortkomingen er niet was tussengekomen", en doordat, tweede onderdeel, de bestreden beslissing geen enkele beschouwing wijdt aan de door hem aangebrachte elementen in verband met de relatie met zijn dienstchef in Hasselt, hoewel hij er bij herhaling op heeft gewezen dat een groot deel van de problemen van de laatste jaren daarin hun oorsprong vinden;

2.6.1.1. Overwegende dat met betrekking tot het eerste onderdeel, men in het bestreden besluit kan lezen :

"dat m.b.t. het onderbreken van de evaluatie opgemerkt dient te worden dat dit het geval geweest is voor meerdere leden van de buitendiensten die zich in een bepaalde administratieve stand bevonden en dat voor hen deze evaluatie heropgestart is zodra de regelgeving dit toeliet en dat er dus geen ongelijke behandeling gebeurd is voor de Heer VERHAMME";

dat verzoeker niet eens een begin van bewijs levert dat specifiek voor hem het heropstarten van de evaluatieprocedure erop gericht was hem te treffen en geleid heeft tot een kristallisatie van tekortkomingen, van welke tekortkomingen hij zo maar beweert dat ze "beweerd" zijn;

2.6.1.2. Overwegende wat het tweede onderdeel betreft dat een eerste "feit" dat volgens verzoeker er blijk van geeft dat de relatie met zijn dienstchef in Hasselt voor een groot deel aan de basis ligt van zijn probleem, is dat deze "van de eerste werkdag duidelijk (heeft) gemaakt dat hij alles zou doen om verzoeker 'zo snel

mogelijk buiten te krijgen''"; dat verzoeker niet duidelijk maakt hoe met dat "feit" te rijmen valt dat de dienstchef in een nota van 23 november 1998 over hem schrijft : "De eerste drie maanden na zijn overplaatsing naar B5, gaf zijn gedrag geen aanleiding tot opmerkingen";

Overwegende dat het tweede door verzoeker aangehaalde concrete "feit" is dat hij, hoewel hij als eerstaanwezend inspecteur bij de buitendiensten van de Veiligheid van de Staat een geheel van opdrachten (zowel op kantoor als daarbuiten) zou moeten uitvoeren, hij van zijn dienstchef alleen "zinledige opdrachten" kreeg; dat blijkt een nota van 5 maart 1996 het niet zijn dienstchef, maar de hoofdcommissaris van de Veiligheid van de Staat -die reeds op 12 januari 1995 een eerste maal verzoekers afzetting had voorgesteld- is die heeft beslist dat verzoeker "in Hasselt in eerste instantie bureauwerk (zal) verrichten"; dat over de uitvoering van dat bureauwerk in het bestreden besluit wordt verwezen naar "de vaststelling van zijn sectiechef dat de beperkte administratieve taken die aan de Heer VERHAMME opgelegd worden, door betrokkene correct uitgevoerd worden";

Overwegende dat de Raad in het dossier geen andere concrete "elementen" bespeurt die uitwijzen dat "de relatie met zijn dienstchef in Hasselt" voor een groot deel de oorzaak is van "de problemen van de laatste jaren";

2.6.1.3. Overwegende dat het middel niet ernstig is;

2.7. Overwegende dat als zevende middel verzoeker de schending van het recht van verdediging in tuchtzaken aanvoert doordat hij voor de minister zijn middelen niet heeft kunnen laten gelden maar alleen werd gehoord door de raad van advies, terwijl hij "juist bij dit advies

een aantal bedenkingen had (cfr. derde middel)", terwijl de procedure voor de zwaarste tuchtstraffen de facto niet dezelfde kan zijn als voor de lichtere en de minister te dezen een jurisdictionele functie uitoefent en zich een eigen oordeel moet vormen waarbij hij niet gebonden is door het advies van de raad van advies;

2.7.1. Overwegende dat om de bedenkingen die hij aan de minister had willen voorleggen, te preciseren verzoeker alleen verwijst naar zijn derde middel; dat niet valt in te zien dat over hetgeen in dat derde middel wordt aangevoerd, de minister gunstiger had kunnen oordelen dan de Raad in het huidige arrest heeft gedaan;

Overwegende dat te dezen de procedure niet eens de jure dezelfde is voor alle tuchtstraffen; dat artikel 24 van het koninklijk besluit van 29 april 1966 betreffende de leden van het Bestuur van de Veiligheid van de Staat immers geen tussenkomst van de raad van advies voorschrijft voor de lichtere tuchtstraffen;

Overwegende dat te dezen de minister geen jurisdictionele, maar een administratieve functie uitoefent;

Overwegende dat zoals verzoeker het middel onderbouwt, het niet ernstig is; dat de Raad geen reden ziet om het als zo vanzelfsprekend ernstig te beschouwen dat hij het zonder het recht van verdediging van de verwerende partij te schenden ambtshalve kan onderbouwen;

3. Overwegende dat bij gebrek aan ernstige middelen de vordering wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier oktober 1900 negenennegentig, door :

de H.	J. BORRET,	voorzitter,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.